

get, eller en Aftale mellem Arbejdsgiverne og Arbejderne om Spørgsmaalet. Naar Arbejdsgiverne derfor mener, at den danske Arbejdstidskommission er gaaet videre end Washington-Konferencen, har de ikke Ret Konventionen tillader vedvarende Undtagelser for saadanne Arbejdere som Kedelpassere og andre, der maa være til Stede, før Fabrikken aabner, og efter at den er lukket, og den tillader temporære Undtagelser, for at Virksomhederne kan imødegaa visse tilfældige Vanskeligheder, hvorunder der kræves forøget Arbejde. Reglerne om, hvor meget Overarbejde der maa foregaa fastsættes ved Overenskomst mellem Arbejdere og Arbejdsgivere. Arbejdstidskommissionen har i § 6 a udstrakt en efter min Mening meget venlig Haand mod Arbejdsgiverne, idet der uden nogen Begrænsning gives Tilladelse til Overtidsarbejde, naar der er Enighed derom mellem Arbejdsgiver- og Arbejderorganisationerne, og særlige Forhold gør det ønskeligt i et vist Tidsrum at fremskynde Arbejdet; Tilladelsen skal blot — og det er ganske naturligt, for at Bestemmelsen ikke skal blive misbrugt — stadfæstes af Arbejdsraadet. Men saa er der tilføjet under § 6 b: „Naar Arbejdsgiveren skønner det nødvendigt, at enkelte Arbejdere anvendes til Overtidsarbejde, kan dette ske, naar Enighed derom kun opnaas med den paagældende Arbejder.“ Dette er vist for det første i Strid med Washington-Konferencens Beslutninger, jeg tror ikke, det kan ske ved Overenskomst med den enkelte Arbejder, men kun med Organisationerne, og for det andet er der ikke i § 6 b nævnt noget om særlige Forhold. Det, der er tænkt paa, er ganske sikkert det i Fabrikker hyppigt forekommende Tilfælde, at een Maskine behandler Raastoffer, som andre Maskiner skal forarbejde yderligere, og at en saadan Maskine f. Eks. skal bruge 10 Timer til at behandle de Raastoffer, som de andre Maskiner kan videreforarbejde paa 8 Timer; derved kan det nødvendig-gøres, at der daglig maa være Overtidsarbejde paa 2 Timer ved denne Maskine for at holde hele Virksomheden i Gang. Naar Virksomheden udvides og Omsætningen stiger, kan der blive Tale om at anskaffe en Maskine til, og saa falder Spørgsmaalet bort, men det drejer sig altsaa om en saadan Overgangstid. Jeg er noget i Tvivl om, hvorvidt den her nævnte Ordning er i Overensstemmelse med Washington-Konventionen.

Med disse Bemærkninger har jeg taget Sigte paa selve Lovforslaget, som alt-

saa foreslaar Gennemførelse af 8 Timers Arbejdsdagen og 48 Timers Arbejdsugen.

Der burde have været Fest her i Dag. Det er nemlig første Gang, at der fra Regeringens Side er blevet fremsat et Lovforslag om en 8 Timers Arbejdsdag. Det er jo et Spørgsmaal, som Arbejderne internationalt har kæmpet for i over 30 Aar, lige fra 1889, da Kampen blev organiseret ved den internationale socialistiske Kongres i Paris. Det er en Kamp, som er blevet ført med Energi lige fra 1889, og der er Gang paa Gang her i denne Rigsdag indbragt private Lovforslag om Indførelse af 8 Timers Arbejdsdagen. Nu har for første Gang Regeringen fremsat et saadant Forslag. Der burde derfor have været Fest. Men den Maade, hvorpaa denne Regering har fremsat dette Forslag, er jo af en saadan Art, at Fæsten bliver noget ejendommelig. I 1891 var det vist, at det første socialdemokratiske Forslag om Arbejdstidens Begrænsning blev fremsat i Landstinget, men man nægtede det Overgang til anden Behandling. Jeg skal ikke nægte, at jeg foretrækker denne ærlige Maade, som Landstinget den Gang optraadte paa, for den ynkelige Maade, hvorpaa Sagen nu er bragt frem fra Regeringens Side.

Spørgsmaalet har en Side endnu, og det er Arbejdsgivernes Stilling til det. Regeringen har nedsat en Kommission til at søge at finde Midler til at varetage Opfyldelsen af Overenskomster mellem Arbejdsgivere og Arbejdere her i Landet. I Washington mødtes Repræsentanter for Arbejdere og Arbejdsgivere for hele Verden, og efter lange og meget besværlige Forhandlinger blev de enige om det Kompromis, som nu ligger paa Tingets Bord, og Repræsentanten for den danske Arbejdsgiverforening stemte derfor; men efter at han er kommet hjem, siges der nu fra den Side: Vi kan ikke tage Hensyn dertil, der er ingen Grund for os til at gaa med til det, som er vedtaget paa denne Konferenc; Forudsætningen maa i alt Fald være, at alle andre Lande gør det samme. Hvis nu det ærede Landstingsmedlem C. F. Madsen i Washington var gaaet med til Indførelse af en 12 Timers Arbejdsdag og han saa, naar han kom hjem, af Frygt for sine Kolleger blandt Arbejderne, erklærede ikke at kunne gaa med dertil, gad jeg nok vide, om man ikke vilde have hørt et forfærdeligt Hyl over dette Overenskomstbrud, denne Uordholdenhed, der i saa Tilfælde var blevet vist fra Arbejdernes Side. Men netop